

Sequenza

(al Teatre Romea)

Si un dia veieu l'anunci d'un espectacle amb el nom de Joan M. Segura com a director, coreògraf, o el que sigui, aneu-hi; encara que no sapigueu de que va, aneu-hi perquè sembla que aquesta persona té un do per la qualitat, i això ja és garantia.

Sequenza o la Desestructuració d'una Diva és un espectacle (no nou) que s'ha fet un sol dia al Teatre Romea sota l'emparedat de la Fundació. Per començar, ja porta un subtítol especialment suggerent: "espectacle multilingüe no recomanat per a amants de la música clàssica intransigents". Cony! ja et venen ganes d'anar-hi, i a més al programa veiem la foto de la diva mig ficada dins el piano de cua...

Comencem: Carles Canut, president de la Fundació Romea ens explica el què és una diva i que la desconstrucció o el deconstructivisme son termes emprats contemporàniament en moltes disciplines, fins i tot en la cuina. Sense anar més lluny el cuiner Ferran Adrià va deconstruir una "truitada de trufes". Canut és del Pallars, i allà una truitada és una truita perquè aquest últim mot està reservat pel peix de riu, i trufes són patates.

Marta Fiol és una soprano catalana de veu prodigiosa que s'atreveix amb els grans compositors contemporanis d'avantguarda: Poulenc, Berio, Britten, Schönberg, Weill... i els interpreta en el més ampli sentit de la paraula, o sigui que ho teatralitza amb moviment, vestuari, expressió corporal i una dosi d'humor important. Un exemple: en un moment determinat es recolza d'esquena al piano i fa el gest de donar-se empenta per assegurar-se, però simula que no pot i aleshores s'hi emparra de cara, aixecant el cul com la canalla que gateja i finalment ho aconsegueix. Aleshores t'adones que s'ha canviat les elegants sabates vermelles de taló alt per unes plantofes (també vermelles). Tot això sense deixar de cantar els difícilíssims temes.

El recull és molt interessant. Fa una passejada pels millors compositors contemporanis de l'anomenada música culta, però amb algunes picades d'ullet com el *Tango de la Cocaïna*, un cuplet estrenat al Teatre Victòria el 29, els anys gloriosos del paral·lel barceloní.

Acompanyada magníficament pel pianista John Bates que, cagumdena, arriba amb recital començat, però sortosament arriba, l'espectacle queda rodó, i penso que es demostra que la música pot ser tractada de moltes maneres però, això sí, la qualitat ha de ser molt alta. Aquest espectacle fet per uns aficionats poc dotats, seria per apretar a córrer.

El Romea ple i els aplaudiments perllongats han forçat un parell de bisos. Gràcies Fundació Romea per nits com aquesta.

Per qui vulgui fer un tast d'aquest tipus de música he seleccionat [Der Abschiedsbrief](#) del meu admirat Kurt Weill. No he trobat cap versió de la marta Fiol, llàstima.

[Refraccions](#)